

Alguns casos..

I tu què en penses?

A

En Miquel Ballester, treballa en un banc. Te 52 anys i n'és l'apoderat. Ens situam a finals dels anys 70, quan de manera gairebé sobtada i per imposició tècnica l'ofimàtica substitueix els sistemes tradicionals de feina.

En Miquel, com tots els seus companys, intenta una ràpida adaptació, però no se n'acaba de sortir, diu que te els dits massa grossos. Anota els nous procediments a una llibreta i tecleja les operacions únicament amb l'index de la ma dreta.

De mica en mica se n'adona que els clients l'esquiven i això el fa sentir malament. A l'any següent li posen un "adjunt", pensa que és una deferència en reconeixement als anys de feina, però al poc tems se n'adona que ni els clients ni l'adjunt ni el director el tenen gaire en consideració. Ho passa malament...s'orienta cap a la caça, esport al que hi dedica totes les tardes i les converses; la feina de cada dia li pesa més fins que aconsegueix pactar una jubilació anticipada.

B

Na Francina Mayol te 10 any i estudia 4rt d'ESO. Cada dia es baralla amb la seva mare, li exigeix un mòbil de darrera generació tal com tenen les seves amigues. La mare te les idees clares i no cedeix, li diu que, en tot cas, en fer 6è si van de viatge d'estudis i es porta bé, potser n'hi comprarà un. Na Francina argumenta que no cal que li compri perquè ella ja te els doblers...si en tenen les seves amigues no entén perquè no n'ha de tenir ella.

C

En Josep Bosch te 8 anys i aquest estiu va de colònies. A la llista de "coses a dur" s'especifica que els infants no han de portar doblers ni telèfons mòbils. En Josep és un infant "tecnòcrata", des dels dos anys ja maneja el mòbil del seu pare per escoltar música infantil i mirar fotografies. Als 5 anys, amb una mica d'ajuda, ja enviava missatges a padrins i tiets

Poc abans de partir la seva mare li dona un mòbil perquè cada vespre la truqui i així sabrà si està bé.

-Però aquí dius que no en poden dur!

-Si el te troben dius que és per fer fotografies...

D

N'Elisabet passa hores i hores a la seva habitació enganxada a l'ordinador. Diu que fa treballs per a l'escola

Una dia, a l'entrada de l'escola, es topen la mestra amb la mare. S'escometen. De passada la mestra comenta a la mare que n'Elisabet molts de dies es presenta sense fer els deures

E

Es el dia de l'assaig general. Al llarg de l'hivern han anat preparat l'habitual de Santa Cecília Adesiara a dreta i esquerra es percep el clàssic siulet de recepció de missatges.

Sense deixar de participar a l'assaig, en un moment de no intervenció, amb el dit gros de la mà dreta manipula el mòbil i... somriu.

F

Seuen tots a la taula. Just acaben de sopar. Son dues colles. Parlen... fins que un treu un mòbil i comença a mirar... ràpidament un altre s'afegeix a la tasca de mirar el mòbil...al pocs minuts tots quatre, en silenci, miren el mòbil (des de la distància no es detecta si són missatges, whatsapps, facebook...) i, adesiara es mostren les pantalles un amb l'altre

G

N'Eulàlia espera asseguda a la taula del cafè. Els moviments del cos detecten una certa situació nerviosa. El seu mirar intermitent per l'ampla finestral li fa girar el cap. Es així que no sap ben be per què, en una ocasió la mirada es centra en la imatge de la paret que té just al davant. Es una imatge marina, sobre el fons blau turquesa que besa un cel pàl·lid ornat amb taques cotonoses i blanques, s'hi destaca l'espiga florida i mig tombada d'una donarda. La lleugeresa de l'espiga sobre una mar encrespada...i sobre el bell paisatge una frase en lletres blanques i grosses: *“L'impuls essencial de la vida és la “voluntat de connexió”, es sustenta en les necessitats de pertànyer, concordar, donar i de reciprocitat”*

Mai sabrem el que pensava n'Eulàlia, però la mirada sostinguda evidenciava la recreació d'alguna sintonia

H

En Miquel Sitjar és jubilat. Des de sempre té afeccions de temporada: caminar, bicicleta, excursions... darrerament va passa hores i hores davant l'ordinador. Li encanta guitar per la petita finestra, xafarderies del Face, pàgines d'esports, eròtiques...tot el dia tresca sense moure's. Cada dia es gatinyen amb la seva dona:

-Miquel, què fas?

-Llegesc el diari!

-Pots venir a ajudar-me?

-Collons!...

I

En Guillem és el clàssic encollonador. En tot sempre surt per la tangent fent la brometa per captivar l'atenció i el somriure de l'altre. Moltes vegades riu tot sol. Va aprendre aquesta tècnica per escapolir-se del compromís i es convertí en un hàbit, o encara més en una manera de ser. Llevat d'escadussers moments amb persones de molta confiança mai mostra els seus pensaments i encara manco els seus sentiments.

Diu que no hi creu, per això sempre deixa el mòbil usat que li va regalar el seu fill a la guantera del cotxe. Sap contestar si el truquen, però no coneix res més del potent i diminut instrument.

D'enfora no es destria si és feliç així o si tan sols és una manera de mostrar-se